

Amerikaanse witte nut Leghorns, die iets gestrekter van bouw zijn en een iets grotere kopversiering hebben.

Witte Amerikaanse Leghorns

In het begin van de vorige eeuw zijn er vanuit Italië hoenders naar de Ver. Staten gebracht, die uitmuntten door een zeer goede leg. Deze hoenders hadden een lichte landhoenvorm, maar waren niet gelijk van kleur, terwijl de oren vaak geheel of gedeeltelijk rood waren. Omdat ze beter legden dan andere hoenders werden later nog enkele malen hoenders uit Italië geïmporteerd. Men noemde ze Leghorns naar de plaats van herkomst; Livorno heet in het Engels Leghorn.

In de loop van de 19e eeuw werd het ras gelijkvormiger en fraaier gefokt met witte oren en gele benen. De witte Leghorns waren het meest geliefd bij de fokkers. Vele topdieren vonden hun weg naar Engeland, waar men zelf ook uit Italië de Leghorns importeerde.

In de verschillende Europese landen werden de Leghorns met een eigen type gefokt. Nu

erkent men in Nederland de Nederlandse, Duitse, Engels en Amerikaanse Leghorn. De Amerikaanse Leghorn onderscheidt zich van de Europese door een iets fijnere bouw, een rijkere sierbevedering een iets kleinere kam, waarvan de kamhiel horizontaal naar achteren steekt. Ze zijn ook met een middelgrote rozekam erkend; deze variëteit zou al in de vorige eeuw ontstaan zijn uit een kruising met Hollandse Hoenders.

In tegenstelling met de oude Engelse fokrichting, die geweldig grote kammen op de Leghorns wenste, ging men in de Ver. Staten de kammen steeds kleiner en fijner fokken. Dit ging ten koste van de vitaliteit, totdat men inzag dat een middelgrote enkele kam het ras beter geschikt voor het bedrijf maakte. Van deze Leghorns raapte men de meeste grote witte eieren en ze werden zeer populair, zo-

wel voor het bedrijf als voor de tentoonstelling.

Leghorns zijn gehard en levendig van aard. De hennen worden niet broeds; uitzonderingen komen voor, maar ze zijn niet betrouwbaar als kloek. Omdat ze zeer beweeglijk zijn en behoefte hebben aan scharrelruimte, kan niet iedere fokker Leghorns houden, men moet er de ruimte voor hebben. Bij vrije uitloop zullen ze zelf een gedeelte van hun voedsel kunnen zoeken, maar ze moeten dan wel veel ruimte hebben. In een kleine tuin zullen ze snel overvliegen en buurmans tuin vernielen. Beter is het dan de Leghorns ruime overdekte gaasrennen te geven.

De kuikens groeien snel en komen vlug in de veren. De haantjes zijn spoedig te herkennen en kunnen het best gescheiden van de hennen opgefokt worden, omdat ze de hennetjes al

jong treden. De jonge hennen zijn meestal al met 5 maanden aan de leg. Door de straffe leg verbleken de gele benen vrij spoedig, daarom is men soepel met de beoordeling van de beenkleur van de hennen op de late shows.

De Amerikaanse Leghorn komt voor in bijna alle bekende kleuren, maar in Nederland zijn alleen de witte erkend. Misschien is het juist de witte veerkleur, die het aantal Amerikaanse Leghorns op de shows doet afnemen. Wil men kans hebben op een bekroning, dan moeten de showdieren deskundig gewassen en gedroogd worden. Gele aanslag in de veren zet de dieren terug. Een snelle rui geeft meestal de fraaiste veerkleur. Tijdens de rui houdt men de dieren binnen om het wit egaal te houden.

De Amerikaanse Leghorn heeft een fraaie vloeiende ruglijn, waarvan het dieptepunt juist boven de benen ligt. De lange staart is zeer rijk bevederd en goed gespreid en wordt in een hoek van 45° boven de grond gedragen. De haan heeft goed gebogen sikkels en bijsikkels, die goed aansluiten aan het rijk bevederde zadelbehang. De rijke bevedering ligt glad aangesloten.

Naast de vorm en de bevedering is bij de beoordeling de kop erg belangrijk. De enkele kam moet bij de haan goed recht staan en 5 kamtanden — van onderen breed en spits toelopend — zijn standaardmatig. De kam mag niet te groot of te klein zijn en moet vrij zijn van deuken of plooien. Zijspranken aan de kam sluiten een dier van een bekroning uit en ook dubbele kamtanden zijn een ernstige fout. Bij de hen is de kam wat kleiner, maar moet ook goed van vorm zijn. Achter de eerste kamtand hangt de hennekam naar één zijde om, zodat het zicht niet belemmerd wordt. De kinlellen zijn van gelijke gemiddelde lengte en fijn van weefsel en mogen niet gevouwen of rimpelig zijn. De middelgrote oorlellen zijn amandelvormig, glad en wit van kleur. Veel rood in de oren is een ernstige fout, evenals wit in het gezicht, vooral bij jonge dieren. De snavel is geel en de ogen zijn oranje roodbruin.

Amerikaanse Leghorns moeten hun eigen type tonen en mogen niet te lang of te kort van rug zijn. De standaard vraagt een vrij brede, middelmatig lange rug, die met een stijgende holle boog oploopt en in de staart overgaat. De sierlijk gebogen hals is vrij lang en bij de haan vallen de lange sierveren royaal over de schouders. De borst is goed rond en wordt iets naar voren gedragen. De vleugels zijn vrij groot en worden goed opgetrokken.

De lichaamshouding is bijna horizontaal, maar loopt van voren naar achteren iets af. De vrij lange benedendijen zijn goed zichtbaar. De gele loopbenen zijn tamelijk lang, maar vrij fijn van been.

Witte Amerikaanse Leghorns zijn zeer fraai en worden in een zeer goede kwaliteit in Nederland gefokt. Men houde hierbij het minimumgewicht in gedachten, dat is voor hanen 2,25 en voor hennen 2 kg.

A. C. BANNING-VOGELPOEL